

РЕШЕНИЕ

№ 1409

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-E, в закрито заседание на
двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20231100502595 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.435 ГПК

Постъпила е жалба от длъжниците В. К. Н. и И. В. Н. срещу постановление от 17.02.2023 г. по изп. д. № 20239230400012 по описа на ЧСИ Г.Н., с което е отказано прекратяване на изпълнителното производство за събиране на сумите, надхвърлящи 8 972, 79 лв. до пълния размер на вземането, посочен във връчената ПДИ, както и да намали възложените в тежест на длъжниците такси по ТТРЗЧСИ по молба вх. № 529/13.02.2023 г. Излагат съображения, че обжалваното постановление е незаконосъобразно, тъй като неправилно ЧСИ Г.Н. е приел, че липсва основание за частично прекратяване на изпълнителното дело за сумите, надхвърлящи 8 927, 79 лв.: 7 928, 29 лв. – главница и законна лихва, считано от 03.11.2021 г. до 13.02.2023 г. в размер на 984, 15 лв. Това е обусловило и неправилният извод, че липсва основание за преизчисляване на дължимите такси по ТТРЗЧСИ. Считат, че посоченият в поканата за доброволно изпълнение размер на дълга, предмет на изпълнителното дело, е неправилен и не е съобразен със събраните до този момент суми по процесния изпълнителен лист и влязлото в сила отчасти решение на САС твърдят, че върху гърба на изпълнителния лист е отбелязано, че са събрани в хода на изпълнителното производство 228 431, 70 лв. С решение № 1030/11.07.2022 г., постановено по в. гр. д. № 3829/2020 г. по описа на САС, 4 състав, е признан за установено, че дължи на „Ю.Б.“ АД сумата от 213 618, 81 лв. – главница, законна лихва, считано от 03.11.2021 г. до окончателното изплащане, 15 335, 07 лв. – възнаградителна лихва за периода 28.02.2011 г. – 19.01.2012 г., 936, 71 лв. – такса за управление на кредита за периода 28.09.2010 г. – 28.09.2011 г. и 6 469, 40 лв. – разноси, за които суми е издадена заповед за изпълнение по реда на чл.417 ГПК по ч. гр. д. № 3479/2012 г. на СРС. Срещу постановеното съдебно решение е депозирана касационна жалба, въз основа на която е образувано к. д. №

2595/2022 г. по описа на ВКС, ТК, II ТО, като е насрочена датата за допустимост на 04.10.2023 г. Решението на САС в частта, с която са отхвърлени предявените искове, е влязло в сила, като необжалвано. С оглед на това и на основание чл.296, т.2 ГПК решението на САС в посочената част е влязло в сила. Счита, че съдебният изпълнител е следвало да съобрази установените за дължими суми относно отхвърлените части от исковете и началната дата на законната лихва върху главницата и частично да прекрати изпълнителното производство за сумите, надхвърлящи посочените в молбата от 13.02.2023 г. суми. Твърди, че непогасената част от дълга към момента на депозиране на посочената молба възлиза на 8 972, 72 лв. моли съда да отмени обжалваното постановление и да прекрати изпълнителното дело за сумата над 8 972, 79 лв., както и да преизчисли дължимите такси и разноски. Отправено е искане за допускане на съдебно-счетоводна експертиза.

С молба от 09.03.2023 г. жалбоподателите са заявили, че не поддържат и оттеглят искането си за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, обективизирано в т.1 от доказателствената част на жалбата им.

По делото са постъпили писмени възражения от вискателя - „Ю.Б.“ АД, с който я оспорва. Излага съображения, че депозираната жалба е процесуално недопустима, тъй като обжалваното постановление не попада в нито една от хипотезите на чл.435, ал.2 ГПК. Обжалваното постановление съставлява отказ на съдебния изпълнител да измени размера на задължението, за което е образувано изпълнителното производство, а именно: за сумата от 8 972, 79 лв. до пълния размер на вземането, както и да бъдат намалени възложените в тежест на длъжниците такси по ТТРЗЧСИ е правилно и законосъобразно. По отношение размера на задължението е налице висящо съдебно производство. в условията на евентуалност поддържа, че жалбата е неоснователна. Не е налице влязло в сила съдебно решение, което да установява окончателния размер на задължението. С оглед на това не е налице основание за изменение размера на задължението на длъжниците. Моли съда да остави без уважение жалбата на длъжниците.

ЧСИ Г.Н. е депозирал мотиви по реда на чл.436, ал.3 ГПК, в които излага съображения, че жалбата е допустима, но е неоснователна. Размерът на задължението, посочен във връчената на длъжниците покана за доброволно изпълнение, е формиран при отчитане на извършените плащания, отбелязани от ЧСИ Н. М., докато делото е било висящо пред него. Длъжниците разполагат с възможност да поискат назначаване на съдебно-счетоводна експертиза в изпълнителното производство, ако счита, че погрешно е изчислен дългът. Счита, че на този етап решението на САС не съставлява основание за преизчисляване размера на дълга. За да намери приложение чл.422, ал.4 ГПК, е необходимо постановеното съдебно решение да е влязло в сила. По делото не е представено съдебно решение, в което да е удостоверено, че е влязло в сила с оглед на това не е налице и основание за преизчисляване на дължимите такси и разноски в изпълнителното производство.

Съдът, след като взе предвид изложените от страните съображения и мотивите на ЧСИ, както и съдържащите се в изпълнителното дело писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнителното производство е образувано по молба на „Ю.Б.“ ЕАД срещу В. К. Н. и И. В. Н., въз основа на издаден на 21.03.2012 г. изпълнителен

лист по гр. д. № 3479/2012 г. по описа на СРС, ГО, 73 състав, във връзка с постановена на 06.03.2012 г. заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, за сумата от 215 369, 08 лв. – главница, ведно със законната лихва, считано от 24.01.2012 г. до изплащане на вземането, договорна лихва в размер на 40 528, 19 лв. за периода 25.02.2011 г. – 19.01.2012 г., такса в размер на 1 156, 33 лв. за периода от 28.09.2009 г. до 19.01.2012 г. и 8 765, 71 лв. – разноси по делото, а именно: 5 141, 07 лв. – държавна такса и 3 624, 64 лв. – възнаграждение за юрисконсулт.

На гърба на изпълнителния лист и приложения към него са отбелязани събраните суми въз основа на издадения изпълнителен лист.

На 30.01.2023 г. на длъжниците са връчени покани за доброволно изпълнение за сумата от 116 369, 06 лв., от която: 24 752, 49 лв. – главница, законна лихва в размер на 6 543, 50 лв. за периода 01.07.2020 г. – 03.02.2023 г., сумата от 78 431, 61 лв. – неолихвяеми вземания и 6 641, 46 лв. – такси по ТТРЗЧСИ.

С молба вх. № 529/13.02.2022 г. длъжниците са възразили срещу размера на дълга, предмет на изпълнителното дело, посочен в изпратените им покани за доброволно изпълнение. Позовават се на решение № 1030/11.07.2022 г., постановено по гр. д. № 3829/2020 г. по описа на САС, 4 състав. Твърдят, че общият размер на непогасения дълг по изпълнителен лист, издаден по ч. гр. д. № 3479/2020 г. на СРС, ГО, 73 състав, възлиза на 8 972, 79 лв. Отправено е искане до ЧСИ в едноседмичен срок от депозиране на молбата да актуализира размера на дълга по изпълнителното дело, като същият бъде съобразен с постановеното решение на САС, както и да преизчисли размера на дължимите такси в изпълнителното производство.

Към молбата е приложен заверен препис от решението на САС, препис от депозирана от тях касационна жалба в частта, с която са уважени предявените искове.

С молба вх. № 580/16.02.2023 г. вискателят е изразил становище, че не е налице основание за актуализиране размера на дълга, тъй като по отношение размера на претендираното вземане е налице висящо исково производство и липсва влязъл в сила съдебен акт. Макар да не са обжалвали решението относно присъдената законна лихва, то длъжниците са депозирали въззивна жалба и този въпрос е спорен. Моли съдебният изпълнител да остави без уважение молбата на длъжниците.

С обжалваното постановление съдебният изпълнител е отказал за прекрати изпълнителното производство за събиране на сумите, надвишаващи 8 972, 79 лв. до пълния размер на вземането, посочен в поканите за доброволно изпълнение и да намали възложените в тежест на длъжниците такси по ТТРЗЧСИ. Съдебният изпълнител е приел, че е сезиран с искане за частично прекратява на изпълнителното производство за сумите над посочените в молбата на длъжниците размери. Съдебният изпълнител е посочил, че при формиране размера на дълга са съобразени всички отбелязани върху изпълнителния титул плащания. Решението на САС понастоящем не е влязло в сила и не се ползва с установителен ефект спрямо размера на дълга. с оглед на това е приел, че не е налице основание за преизчислява размера на дължимата такса.

В настоящото производство длъжниците са представили разпореждане от 23.11.2022 г., постановено от Председателя на I отделение в

ТК на ВКС, от което се установява, че не е постъпила касационна жалба от „Ю.Б.“ АД срещу горепосоченото решение на САС в частта, с която е отхвърлен предявеният иск. Въз основа на депозираната от длъжниците жалба срещу решението на САС, в частта, с която са уважени предявените искове, е образувано търговско дело.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

В нормата на чл.435, ал.2 ГПК са регламентирани изчерпателно изпълнителните действия, които длъжникът може да обжалва: постановлението за глоба; насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо; отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението; отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на чл.468, ал.4 и чл.485; определянето на трето лице за пазач, ако не са спазени изискванията на чл.470, както и в случаите по чл.486, ал.2; отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение; разносните по изпълнението.

Предвид обстоятелството, че жалбата е насочена срещу постановление за отказ за частично прекратяване на изпълнителното производство, същата е процесуално допустима.

Длъжниците са сезирали съдебния изпълнител с искане за преизчисляване размера на дълга, предвид постановеното от САС съдебно решение, което е влязло в сила в частта, с която са отхвърлени предявените искове.

Предвид заявените от длъжниците твърдения и възражения, обосновано съдебният изпълнител е приел, че отправеното към него искане съставлява такова за частично прекратяване на изпълнителното производство за сумата над 8 972, 79 лв. С оглед на това произнасянето на съдебния изпълнител по искането, с което е сезиран, е процесуално допустимо.

В случая се установи, че предявеният от вискателя по реда на чл.422 ГПК установителен иск частично е отхвърлен. Решението на САС в тази му част е влязло в сила, като необжалвано.

Съгласно нормата на чл.422, ал.3 ГПК, ако искът бъде отхвърлен с влязло в сила решение, изпълнението се прекратява и се прилага чл.245, ал.3, изречение второ ГПК. В посочената норма е предвидено, че в разглежданата хипотеза съдът, който е постановил решението, издава изпълнителен лист на длъжника срещу вискателя за връщане на сумите или вещите, получени въз основа на допуснатото предварително изпълнение на отмененото решение, както и за събраните от длъжника такси и разноси в изпълнителното производство.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 4 от 11.03.2019 г. по тълк. д. № 4/2017 г., ОСГТК на ВКС, т.6 по реда на чл.245, ал.3, изр. второ ГПК (редакцията преди ЗИДГПК дв. бр. 86/2017 г.), може да бъде издаден обратен изпълнителен лист за разносните, събрани в изпълнителното производство в полза на вискателя от длъжника, срещу когото е било допуснато предварително изпълнение. Разяснено е, че при отмяната на решение, по което е постановено предварително изпълнение и отхвърляне на иска, в полза на длъжника следва да се издаде обратен изпълнителен лист както за връщане на сумите или вещите, получени въз основа на допуснатото

предварително изпълнение на отмененото решение, така и за събраните разноси в полза на вискателя в рамките на проведеното до момента изпълнително производство. В противен случай длъжникът би се поставил в по-неблагоприятно положение от това преди започване на принудителното изпълнение, въпреки че изпълнителният титул въз основа на който е проведено това изпълнение е отпаднал с обратна сила. Вискателят отделно би получил разноси, които не му се полагат, именно поради отпадане на основанията, въз основа на което е било постановено предварително изпълнение. В този случай защитата на длъжника би била в отделно производство, което противоречи на идеята на разпоредбата на чл.245, ал.3, изр. второ ГПК, а именно, че на същия следва да се възстанови всичко, което е дадено от него в изпълнителното производство.

В разглеждания случай не се твърди, че сумите, за които искът е отхвърлен с влязло в сила съдебно решение, са принудително събрани в хода на изпълнителното производство, поради което не е представен обратен изпълнителен лист, издаден по посочения процесуален ред.

За да бъде основателно искането на длъжниците за частично прекратяване на изпълнителното производство, същите следва да установят частично отхвърляне на иска с влязло в сила съдебно решение, постановено по предявения по реда на чл.422, ал.1 ГПК иск, както и размера на сумите, за която искът е отхвърлен. Именно тези суми следва да се приспадат от общия размер на дълга по издадения изпълнителен лист. Едва след установяване на тези обстоятелства могат да се приложат последиците на чл.422, ал.3 ГПК. В случая нито в изпълнителното производство, нито в настоящото производство е поискана и съответно изслушана счетоводна експертиза за установяване на тези обстоятелства. Това от своя страна обуславя неоснователност на молбата на длъжниците за частично прекратяване на изпълнителното производство.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата на длъжниците е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № 714/22.02.2023 г., депозирана от длъжниците В. К. Н., ЕГН ***** и И. В. Н., ЕГН *****и двамата със съдебен адрес гр. София, ул. ***** – адв. В.В., срещу постановление от 17.02.2023 г., постановено по изп. д. № **20239230400012** по описа на ЧСИ Г.Н., рег. № 923 на КЧСИ, като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____